

ZONDER BEZIELING, GEEN ZORG

*Een schokkende autobiografie over het falend zorgbeleid,
bezien vanuit verpleegkundig perspectief*

Alice Kruijen

Zonder bezieling geen zorg

***Een schokkende autobiografie over het falend zorgbeleid,
bezien vanuit verpleegkundig perspectief***

Auteur: Alice Kruijen

© Uitgeverij de Vrijheid
Uitgeverijdevrijheid.nl
info@uitgeverijdevrijheid.nl

Eindredactie: Lilian Ferru.

Grafisch ontwerp boekomslag: Martien Kooy
mkdesign-it.nl

ISBN: 9789083466378

Nur code: 320

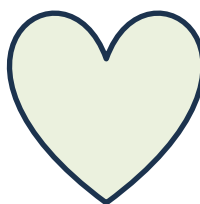
VRIJHEID

*Gedreven door een Kracht
Die groter is dan mijn ego
Verleen ik mezelf de vrijheid
Om te luisteren naar de impulsen van mijn Ziel*

Marie - Jose Mullenders

Voor Ronald Baten

1983 - 1997

Lieve Ronald,

Wat heb je de laatste jaren van je leven op aarde allemaal moeten doorstaan, lieverd. Je kwam in handen van verkeerde 'vrienden'. Je ouders, Wiel en Martha, hebben er alles aan gedaan om je te behoeden en te beschermen. Ze luidde de noodklok, zo hard als maar kon. Niemand gaf thuis.

Het falend zorgbeleid, de politiek die het liet afweten, heeft ertoe geleid dat je met messteken om het leven bent gebracht. Weken later is jouw lichaam gevonden in een put, op het Tempsplein in Heerlen. Er ging een schokgolf door Nederland, je bereikte de kranten en het journaal. Zovelen waren perplex over hoe dit heeft kunnen gebeuren. Daardoor werd men zich opeens meer bewust van hoe kwetsbare jongeren aan hun lot worden overgelaten.

Dankjewel voor alle moed. Het effect van jouw leven is zoveel groter dan je denkt. Dankzij jou, zijn heel wat mensen wakker geworden. Je was zo dapper, terwijl wij het gigantisch hebben laten afweten om jou te beschermen. Je hebt ons zoveel geleerd. Jij hebt de zaadjes geplant en er beginnen, langzaam maar zeker, de prachtigste bloemen uit te groeien. Wist je dat de lelie met de wortels in de modder staat, terwijl hij zich richt naar de zon?

Dit boek heb ik voor jou geschreven. Want jij hebt de duurste prijs betaald. Jouw leven is niet tevergeefs geweest. Je bent niet vergeten, je bent altijd in ons hart.

Liefs, Alice

INHOUD

Voorwoord

- 1 Menselijke Bezieling, ervaringen vanuit mijn jeugd
- 2 Menselijke Bezieling, vanuit een volwassen perspectief
- 3 Menselijke Bezieling, in de aanloop naar de WMO transitie.
- 4 Menselijke Bezieling, in de jeugdgevangenis Cadier en Keer.
- 5 Menselijke Bezieling, in de thuiszorg.
- 6 Menselijke Bezieling, Methodisch Verpleegkundig Proces.
- 7 Menselijke Bezieling, Anne een uithuisgeplaatst meisje.
- 8 Het ontbreken van Menselijke Bezieling in de jeugdzorg.
- 9 Menselijke Bezieling, een onterechte uithuisplaatsing.
- 10 Conclusie
- 11 Recent, Zorginstelling Hilzijn
- 12 Dankwoord
- 13: Dankwoord, Gideon van Meijeren
- 14 Bijlage, Manifest in de Jeugdzorg
- 15 Uitleg afkortingen

VOORWOORD

Ik ben op m'n best als het vijf voor twaalf is, als ik het gevoel heb dat het móet. Ik kan er ook wel van balen, maar het komt verbazingwekkend vaak nog goed. Met het water aan de lippen kan ik ineens heel veel, waarvan ik eerder nog niet wist dat ik het kon. Dan komen er krachten vrij, waar ik geen vermoeden van had. Het is ook wel een geruststellend gevoel.

Kom maar op met al je plannen, al je valse retoriek.
Kijk maar hoe ver je kunt gaan, we zullen rustig blijven staan.
Maar als je denkt we zijn verslagen, heb je het mis.
We wachten tot het vijf voor twaalf is.
Dus dump je rotzooi in de zee, plunder halve continenten,
koop maar macht met al je centen.
Splijt het volk maar in twee.
Kap het regenwoud aan gort.
Dwing de tegenstand tot zwijgen.
Blijf de rechters maar bedreigen.
Houdt de kunstenaars maar kort.
Praat fascistenaars naar de mond.

Blijf de oorlog financiers, slacht per dag miljoenen dieren,
sproei het gift over de grond. Geef onschuldigen de schuld,
laat de armen maar betalen. Geef ons leugens en verhalen,
waarin krom wordt recht geluld. Duw ons langzaam naar de
rand. Kijk hoever je nog kan komen.
Blijf maar lekker hardop dromen van een eng kleinzielig land.
Brenge ons richting het ravijn, zie hoever je dit kan rekken.
Op een dag zul je ontdekken, wat wij mensen zijn. Want wat
je buigt veert ooit weer terug in je gezicht. Onderwerp ons
maar aan je test en als je denkt: "Ik heb gewonnen", weten
wij: "Het is begonnen !"
Want om vijf voor twaalf zijn wij op ons best...

Bron : Pieter Derks, "Oudejaarsconferentie 2024".

Menselijke Bezieling, ervaringen vanuit mijn jeugd

‘Menselijke Bezieling’ is, een term waar we anno 2025 amper nog bij stil staan, maar waar bij het ontbreken ervan direct schade zichtbaar wordt. Als kind ben ik me nooit bewust geweest van deze term. Ik besef nu pas dat ik met een wel hele bijzondere bezieling, ooit op deze wereld ben gekomen.

Ik resoneerde zeker met mijn moeder, als het om bezieling gaat. Ik heb haar nooit anders ervaren als de liefste moeder die een kind zich maar kon wensen. Bij haar heb ik me altijd veilig gevoeld. Met mijn vader lag dat anders. Als kleuter wist ik al dat hij mij minder goed gezind was. Ik weet dan ook niet beter dat ik altijd bang voor hem ben geweest en dat dit een grote impact heeft gehad op mijn ontwikkeling.

Naast mijn ouders, had ik een oudere zus en drie broers. Ons gezin bestond dus uit zeven personen. Materieel ben ik nooit tekort gekomen. We leefden in een fijne buurt, in een groot herenhuis. De stempel die mijn vader op ons gezin drukte, heeft voor mij persoonlijk ernstige gevolgen gehad. Toch besef ik dat het mijn eigen bezieling uiteindelijk wel ten goede is gekomen. Toen ik op mijn vierde naar de kleuterschool mocht, heb ik ervaren dat de ‘bezieling’ van het aanwezige schoolhoofd, die gewoon ook als kleuterleidster meedraaide, in het verlengde lag van mijn eigen vader.

Het regende die dag en mijn moeder bracht me naar school. Ik mocht de regenlaarsjes aan en was daar behoorlijk trots op. Na het afscheid van mijn moeder, ging echter de knop om bij deze kleuterleidster. In haar bijzijn was ze nog zo vriendelijk. Ze sommeerde me dat ik mijn laarsjes uit moest doen, terwijl ik geen schoenen bij me had. Toen ik daar geen gehoor aan wilde geven, kreeg ik meteen een flinke draai om mijn oren en sleurde deze kleuterleidster mij de klas in. Ruw werd ik met een flinke mep op haar lessenaar gezet en werden mijn rode laarsjes uitgetrokken.

De trend voor het 'onderwijs' was daarmee gezet, nog voor mijn moeder thuis kon zijn. Het gebeurde in hooguit drie minuten. Als kleuter al heb ik ervaren dat ik er goed aan deed 'niet op te vallen', zowel thuis als op school.

Ik werd een teruggetrokken en bang kind en ook als zodanig beoordeeld. Mijn relatie met mijn oudere zus en broers had daar ook onder te lijden. Mijn oudere zus en ik deelden de 'meisjeskamer'. Onze bedden stonden naast elkaar. Het leek mijn anderhalf jaar oudere zus voor de wind te gaan. In tegenstelling tot mij, kon mijn zus mijn vader wel bekoren. Hij deed haar geen kwaad en wekte naar de buitenwereld de indruk dat hij bijzonder trots op haar was. Hij strooide met complimenten, waardoor haar zelfvertrouwen boven mijn hoofd groeide. Ze stelde zich dan ook steeds dominanter naar me op. Naar mate we ouder werden merkte ik dat ze af en toe mijn grenzen overging.

Vanuit zelfbehoud, begon ik haar te pleasen, waardoor onze verhouding steeds meer uit balans raakte. Ik ben met tijden ook bang voor haar geweest omdat ze dreigde me te vermoorden terwijl ik sliep. Uiteraard leef ik nu als volwassene in het besef dat ze dit nooit gedaan zou hebben, maar als kind was ik me daar niet zo zeker van. Intussen besepte ik dat mijn bezieling er wel heel anders uitzag dan die van mijn broers en zus. Ik was een vreemde eend in de bijt en leefde op een soort van eilandje in mijn eigen gezin. Ik dacht heel anders over alledaagse dingen en vond daarbij geen aansluiting. Bij tijd en wijle heb ik echt moeten overleven, ofschoon ik me op die leeftijd daar niet bewust van was. Mijn moeder beschermdde me waar ze kon, maar dat ging natuurlijk niet 24/7.

Als kleuter al vielen me onrechtvaardigheden op binnen ons gezin, daarover praten was taboe. Dus nam ik het maar voor lief. Mijn oudste broer bleek gebukt te gaan onder de druk die mijn vader hem oplegde. Mijn vader had de focus op hem.

Hij moest aan bepaalde verwachtingen voldoen als oudste zoon, terwijl hij eigenlijk even kwetsbaar was als ik. Hij moest en zou naar het gymnasium gaan, een andere optie was er niet. Die keuze werd voor hem gemaakt. Hij ontpopte zich dan ook als een hele onzekere en zelfs nerveuze jongen. Zijn passie was het tropisch aquarium, dat een centrale mooie plek innam in onze twaalf meter lange woonkamer. Daar hield hij tropische vissen, die heel goed werden verzorgd. Wellicht vond hij daar ook rust in, want hij zat er uren naar te kijken en investeerde er al zijn zakgeld in. Het aquarium zag er dan ook heel goed verzorgd uit.

Toen sloeg het noodlot voor het eerst in mijn leven goed toe. Mijn acht jaar oudere broer zat inmiddels op het gymnasium en kwam thuis met een slecht rapport. Intuïtief voelde ik dat dit voor behoorlijke spanningen zou gaan zorgen, zeker wanneer mijn vader hiervan kennis zou nemen. Mijn vader was mijnwerker en werkte overdag ondergronds. Het rapport werd even weggemoffeld. In overleg met mijn moeder werd er een gunstig tijdstip bepaald wanneer mijn vader het onder ogen zou gaan krijgen. Dit uit angst voor zijn reactie.

Mijn broer zou op dat moment niet thuis zijn, dat leek mijn moeder beter. Eenmaal kennis genomen van het rapport was de reactie van mijn vader dan ook niet te bevatten. Hij liep naar het aquarium en schepte er zoveel mogelijk vissen uit, liep naar het toilet en spoelde ze gewoon levend door. Ik stond erbij en zag het gebeuren. Ik was in shock... Wat bezielde hem? Ik had er totaal geen notie van. Zijn 'bezieling' heeft als een rode draad voor veel geweld gezorgd binnen ons gezin, terwijl dat voor de wereld niet zichtbaar was.

Zolang ik me kan herinneren ben ik tot mijn 18^e elke dag wel bang geweest, zowel thuis als op school. Ik was onzeker en nerveus en presteerde weinig. Mijn vader vond me dom en stak dat niet onder stoelen of banken. Hij was van mening dat een middelbare school voor mij niet haalbaar was.

Ik kon na de basisschool wel de huishoudschool gaan, zodat ik mijn moeder kon ondersteunen in het huishouden. Dit in tegenstelling met mijn broers en zus. Daar had hij wel hoge verwachtingen van. Hij schepte er ook over op. Als kind voelde ik me achtergesteld, maar was al blij als hij me met rust liet.

Ik heb letterlijk moeten overleven en hield me bezig met zingeving en vond daar ook troost in. Ik kreeg natuurlijk wel het een en ander mee van wat zich allemaal afspeelde in de wereld. Ik heb me daar best veel zorgen over gemaakt. In mijn jongere jaren werden er bijvoorbeeld ondergrondse kernproeven gedaan, waar het NOS journaal verslag van deed. Zelfs de data met de tijdstippen van de kernproeven werd bekend gemaakt. Ik kan me nog goed herinneren dat ik me zorgen maakt over het welzijn van de aarde. Dan ging ik in onze tuin in het gras liggen en troostte de aarde, die voor mijn gevoel heel veel pijn en verdriet moest hebben. Ik durfde met niemand over deze ideeën te praten, uit angst dat men mij maar raar zou vinden.

Ik had in die tijd wel al het besef, dat de keuzes van de mensen worden bepaald door hun bezieling. Uiteraard vorm je daar een soort van visie over, waaruit duidelijk werd welke mensen ik beter kon vermijden, welke mensen ik beter kon pleasen en welke mensen ik echt kon vertrouwen. Dit werd uiteindelijk mijn eigen coping. Ik hield me altijd voor ogen dat ik mijn eigen bezieling op een andere wijze vorm zou geven dan mijn broers en zus dat deden. Zij hadden hele andere interesses. Ik ontdekte ook mijn eigen identiteit, maar was me er ook van bewust dat ik nergens werkelijk mezelf kon zijn. Ik leerde om verschillende rollen aan te nemen, om te overleven en wist dit feilloos toe te passen. Mijn moeder was mijn steun en toeverlaat. Zonder mijn verdriet te benoemen, sprong ze in de bres als ik dat zelf niet kon.